

Η

ΑΡΧΗ ΕΞΕΤΑΣΗΣ ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ (Α.Ε.Π.Π.)

3ο ΚΛΙΜΑΚΙΟ

Συνεδρίασε την 29-9-2022 με την εξής σύνθεση: Μιχαήλ Διαθεσόπουλος Πρόεδρος και Εισηγητής, Σωτηρία Σταματοπούλου και Μαρία Βύρρα, Μέλη.

Για να εξετάσει από 8-9-2022 Προδικαστική Προσφυγή με Γενικό Αριθμό Κατάθεσης (ΓΑΚ) Αρχής Εξέτασης Προδικαστικών Προσφυγών (ΑΕΠΠ) 1239/9-9-2022 του οικονομικού φορέα με την επωνυμία«...», νόμιμα εκπροσωπούμενου.

Κατά του αναθέτοντος φορέα «...», νομίμως εκπροσωπούμενης.

Και του από 19-9-2022, κατόπιν της από 9-9-2022 κοινοποίησης της προσφυγής, παρεμβαίνοντος «...», νομίμως εκπροσωπούμενου.

Με την ως άνω προδικαστική προσφυγή, ο προσφεύγων ζητά την ακύρωση των από 29-8-2022 κοινοποιηθεισών υπ' αρ. 4469/27.05.2022 και 4567/05.08.2022 Αποφάσεις του Διοικητικού Συμβουλίου της ..., καθ' ο μέρος στα τμήματα 1 και 2 της διαδικασίας, έκριναν δεκτή την προσφορά της ...και όρισαν αυτήν προσωρινή και οριστική ανάδοχο , στο πλαίσιο της διαδικασίας ανάθεσης δημόσιας σύμβασης για την ΠΑΡΟΧΗ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΤΡΟΧΑΙΟΥ ΥΛΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΜΑΞΟΣΤΑΣΙΩΝ ΤΗΣ ..., συνολικής εκτιμώμενης άνευ ΦΠΑ αξίας 2.220.000,00 ευρώ, που απεστάλη για δημοσίευση στην ΕΕΕΕ την 14-4-2021 και δημοσιεύθηκε στο ΚΗΜΔΗΣ με Μον. ΑΔΑΜ ... την 29-11-2021 και στο ΕΣΗΔΗΣ με συστημικό α/α ... Ο αναθέτων υποβάλλει τις από 23-9-2022 Απόψεις του.

Η συζήτηση άρχισε αφού το Κλιμάκιο άκουσε τον Εισηγητή.

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφτηκε κατά το Νόμο

1. Επειδή, για την άσκηση της προσφυγής κατεβλήθη κατ' άρ. 5 ΠΔ 39/2017 και άρ. 363 Ν. 4412/2016 παράβολο με αρ. ..., ποσού ευρώ 11.100.

2. Επειδή, στο πλαίσιο διαδικασίας εμπίπτουσας στην αρμοδιότητα της ΑΕΠΠ λόγω αξίας και χρόνου αποστολής προς δημοσίευση, εμπροθέσμως και μετ' εννόμου συμφέροντος ασκείται η προσφυγή του δεύτερου σε αμφότερα τα τμήματα, αποδεκτού μειοδότη κατά της εκτελεστής πράξης περάτωσης σταδίων δικαιολογητικών συμμετοχής-τεχνικών και οικονομικών προσφορών, ως και κατά της εκτελεστής πράξης κατακύρωσης, καθ' ο μέρος σε αμφότερα τα τμήματα έκρινε δεκτή την προσφορά του ως άνω καθ' ου και τον όρισε προσωρινό και οριστικό, αντιστοίχως καθ' έκαστη πράξη, ανάδοχο αυτών. Άρα, η προσφυγή και η παρέμβαση πρέπει να γίνουν τυπικά δεκτές και να εξετασθούν. περαιτέρω κατ' ουσία.

3. Επειδή, με τις από 24-3-2022 διευκρινίσεις του επί της οικονομικής προσφοράς του, ο παρεμβαίνων, όσον αφορά τον υπολογισμό ειδικώς του κόστους αντικαταστάσεως που έλαβε υπόψη στην προσφορά του, αναφέρει για αμφότερα τα τμήματα συμμετοχής του και για αμφότερα τα έτη διάρκειας της σύμβασης «Διαιρούμε το Μηνιαίο Σύνολο Μικτών Αποδοχών με τις 26 ημέρες μηνιαίως για τις παρακάτω περιπτώσεις: 1ο έτος σύμβασης 1. ΜΙΚΤΕΣ ΑΠΟΔΟΧΕΣ: Α) πολλαπλασιάζουμε τις 20 αναλογούσες ημέρες το έτος χ 1,2 (6/5)υπολογισμός και της 6ης ημέρας επί 5νθημέρου = 24 2.ΕΠΙΔΟΜΑ ΑΔΕΙΑΣ: Πολλαπλασιάζουμε με τις 2 αναλογούσες ημέρες το έτος 3. ΜΗ ΛΗΦΘΕΙΣΑ ΑΔΕΙΑ: Πολλαπλασιάζουμε τις 2 αναλογούσες ημέρες το έτος και αφαιρούμε τις εργοδοτικές εισφορές...2ο έτος σύμβασης 1. ΜΙΚΤΕΣ ΑΠΟΔΟΧΕΣ: Α) πολλαπλασιάζουμε τις 21 αναλογούσες ημέρες το έτος χ 1,2 (6/5)υπολογισμός και της 6ης ημέρας επί 5νθημέρου = 25.2 ημερομίσθια για το 2ο έτος της σύμβασης 2.ΕΠΙΔΟΜΑ ΑΔΕΙΑΣ: Πολλαπλασιάζουμε με τις 2 αναλογούσες ημέρες το έτος 3. ΜΗ ΛΗΦΘΕΙΣΑ ΑΔΕΙΑ: Πολλαπλασιάζουμε τις 2 αναλογούσες ημέρες το έτος και αφαιρούμε τις εργοδοτικές εισφορές». Επιπλέον, κατά τις ίδιες διευκρινίσεις προκύπτει για αμφότερα τα τμήματα, ότι υπολογίστηκε χρόνος παροχής της εργασίας των αντικαταστατών των καταρχήν εργαζομένων, όταν οι τελευταίοι λάβουν την ετήσια άδεια τους, διάστημα 20 και 21 ημερών κατά το 1^ο και 2^ο έτος αντίστοιχα της εργασιακής απασχόλησης, δηλαδή όσο διάστημα αντιστοιχεί στην κατ' έτος ετήσια άδεια

αναψυχής των καταρχήν απασχολούμενων. Από κανένα σημείο της προσφοράς ή των διευκρινίσεων δεν προκύπτει πως ο παρεμβαίνων τυχόν εκ των προτέρων ή εν γένει οποτεδήποτε συμφώνησε μη λήψη αδειάς από τους αντικαταστάτες, ζήτησε ή συμφώνησε τυχόν εκ των προτέρων παραίτηση από τους τελευταίους όσον αφορά την άδεια τους ή τυχόν μετακύλιση τους σε συγκεκριμένο χρόνο ή αποκλεισμό τους από άδεια σε συγκεκριμένο χρόνο, με αποτέλεσμα αλυσιτελώς ο προσφεύγων να προβάλλει σχετική περί τέτοιων περιπτώσεων νομολογία και νομοθεσία. Επιπλέον, δεν προκύπτει πως θα απασχοληθούν ως αντικαταστάτες πρόσωπα που ήδη θα απασχολούνται τυχόν στην επιχείρηση και απλά για το διάστημα της συγκεκριμένης αναπλήρωσης, θα απορροφηθούν στο συγκεκριμένο έργο. Κατά τη δε εργατική νομοθεσία, εάν λήξει η σύμβαση εργασίας με οποιονδήποτε τρόπο (απόλυση, παραίτηση, θάνατος εργαζόμενου, λήξη σύμβασης ορισμένου χρόνου) και ο εργαζόμενος δεν είχε πάρει την κανονική του άδεια που του οφείλεται, τότε δικαιούται τις αποδοχές τις οποίες θα έπαιρνε αν του είχε χορηγηθεί η άδεια (αρ.1, παρ.3, του Ν.1346/1983), η δε αποζημίωση αδειας και το επίδομα αδειας, αναλόγως προς τον χρόνο υπηρεσίας, υπολογίζονται ως εξής, ήτοι κατά το πρώτο ημερολογιακό έτος που έγινε η πρόσληψή του, δικαιούται να λάβει 2 ημερομίσθια ή 2/25 του μισθού για κάθε μήνα απασχόλησης, όπως και 2 ημερομίσθια σαν επίδομα αδειας (με τον περιορισμό του μισού μισθού ή των 13 ημερομισθίων) και κατά το δεύτερο ημερολογιακό έτος, ο μισθωτός επίσης δικαιούται επίσης 2 ημερομίσθια ή 2/25 του μισθού για κάθε μήνα απασχόλησης, όπως και 2 ημερομίσθια σαν επίδομα αδειας(με τον περιορισμό του μισού μισθού ή των 13 ημερομισθίων). Περαιτέρω, όχι απλώς αν δεν λήφθηκε η άδεια λόγω τυχόν λύσης της εργασιακής σχέσης ή δεν ζητήθηκε αυτή από τον εργαζόμενο, αλλά ειδικώς αν ο εργοδότης αρνηθεί να χορηγήσει στον εργαζόμενο την άδεια που αυτός δικαιούται, τότε ο εργοδότης υποχρεούται όταν λήξει το ημερολογιακό έτος, κατά το οποίο ο μισθωτός δικαιούται την άδεια, να του καταβάλει τις αντίστοιχες, με τις ημέρες της αδειας, αποδοχές προσαυξημένες κατά ποσοστό 100%, η οποία προσαύξηση θεωρείται αστική κύρωση για την υπερημερία του εργοδότη, απαιτούμενης

υπαιτιότητας αυτού (παρ. 1 του άρθρου 5 του Α.Ν. 539/1945, Α.Π. 1554/1997). Εξάλλου (ΕφΠειρ 29/2021), ο εργοδότης πρέπει σε κάθε περίπτωση να χορηγήσει την άδεια μέσα στο ημερολογιακό έτος για το οποίο πρόκειται. Η αίτηση, την οποία ενδεχομένως θα υποβάλει ο μισθωτός, έχει σημασία μόνο για τον προσδιορισμό της χρονικής περιόδου κατά την οποία αυτός επιθυμεί να λάβει την άδεια. Εάν για οποιοδήποτε λόγο δεν καταστεί εφικτή η χορήγηση της άδειας αυτούσιως (in natura) μέσα στο ημερολογιακό έτος, στο οποίο αυτή αντιστοιχεί, η αξίωση για την άδεια μετατρέπεται σε χρηματική. Τότε, ο εργοδότης οφείλει να καταβάλει στον εργαζόμενο τις αποδοχές, τις οποίες θα κατέβαλε, εάν ο τελευταίος είχε λάβει την άδεια αυτούσιως (ΟΛΑΠ 7/2019). Πάντως, εάν ο μισθωτός δεν ζήτησε την άδεια, τότε δεν δικαιούται να του καταβληθεί η ανωτέρω προσαύξηση (Α.Π. 1554/1997). Για τη δε θεμελίωση της αξιώσεώς του μισθωτού προς λήψη της ανωτέρω κατά 100% προσαυξήσεως, που έχει το χαρακτήρα ποινής, απαιτείται υπαιτιότητα του εργοδότη, έστω και σε βαθμό ελαφράς αμέλειας του (Α.Π. 455/2010, Α.Π. 889/1989). Υφίσταται δε υπαιτιότητα, όταν ο μισθωτός ζήτησε την άδειά του αυτούσια και όχι σε χρήμα, ο δε εργοδότης αρνήθηκε να την χορηγήσει (Α.Π. 1469/2001). Η προσαύξηση 100% οφείλεται και για τμήμα αδείας για το οποίο υφίσταται άρνηση χορήγησης. Πταίσμα υπάρχει και αν ο εργαζόμενος ζητήσει την ετήσια άδεια και ο εργοδότης εξαναγκάσει αυτόν στην παροχή της εργασίας κατά τον χρόνο κατά τον οποίο έπρεπε να λάβει την άδεια, όχι, όμως, και αν αυτός δεν τη ζήτησε από τον εργοδότη (Α.Π. 356/1970, Α.Π. 822/1972, Α.Π. 1012/1972, Α.Π. 210/1974, Α.Π. 96/1977). Πταίσμα του εργοδότη δεν υπάρχει όταν ο μισθωτός δεν έκανε χρήση της χορηγηθείσης αδείας ή απέφυγε να τη ζητήσει (ΑΠ 1224/1974, Εφ. Αθηνών 39/1998). Η ως άνω προσαύξηση 100% αφορά μόνο στις αποδοχές και όχι και στο επίδομα αδείας, αφού ο νόμος αναφέρεται ρητά στις αποδοχές αδείας και όχι στο επίδομα (Ολ. Α.Π. 32/2005, Α.Π. 434/2011, Α.Π. 1970/2017).

4. Επειδή, εν προκειμένω, ο παρεμβαίνων, όπως προαναφέρθηκε, δεν προκύπτει πως θα απασχολήσει για την αντικατάσταση αδειούχων μισθωτών, τυχόν ήδη απασχολούμενο εκ του ιδίου, προσωπικό που απλά θα

μεταθέσει στο έργο, χωρίς να αποκλείεται, όπως βάσιμα ο παρεμβαίνων προβάλλει ούτε να προκύπτει το αντίθετο από την προσφορά του, να απασχολήσει για το σύντομο αυτό κατ' έτος διάστημα, εργαζομένους που θα απασχοληθούν για το συγκεκριμένο διάστημα με σύμβαση ορισμένου χρόνου, δηλαδή κατ' έτος 20 και 21 ημερών, βάσει λαμβανομένου υπόψη κατά τις διευκρινίσεις, πενθημέρου συστήματος εργασίας (ή 24 και 25,2 ημερών, κατ' έτος, αντίστοιχα σε εξαήμερη απασχόληση). Η άδεια που αντιστοιχεί σε τέτοια απασχόληση όντως αναλογεί σε 2 ημέρες, όπως υπολόγισε τις ημέρες αδειάς ανωτέρω, ο παρεμβαίνων, σχετικά με τους ανωτέρω μισθωτούς. Επομένως, καταρχάς ούτως ή άλλως, η αναλογούσα άδεια είτε τη λάβουν είτε όχι οι αντικαταστάτες ανέρχεται σε 2 ημέρες ανά έτος και οι αποδοχές που αναλογούν σε αυτές είτε ληφθούν υπόψη ως αποδοχές αδειάς είτε ως αποδοχές μη ληφθείσας αδειάς είναι και πάλι οι αντιστοιχούσες σε αποδοχές 2 ημερών. Σε κάθε όμως περίπτωση, η καταβαλλόμενη, σε περίπτωση λύσης της εργασιακής σχέσης (οικειοθελής, απόλυση κ.λπ.), αποζημίωση, λόγω μη χορήγησης της κανονικής αδειάς των μισθωτών, δεν υπόκειται σε ασφαλιστικές εισφορές και τούτο γιατί οι διατάξεις της παρ. 2 του άρθρου 2 και της παρ. 2 του άρθρου 8 του Α.Ν. 1846/1951 έχουν εφαρμογή μόνο σε περίπτωση που διαρκεί η σχέση εργασίας και όχι και σε περίπτωση που αυτή έχει λυθεί (Γεν. Έγγραφο 150743/3.12.1953, 222697/Φ.Ε 219/15.11.1977, Πολ.Πρωτ.Τρικάλων 85/1999). Δεν θεωρείται δηλαδή χρόνος ασφάλισης η αποζημίωση λόγω μη χορήγησης της κανονικής αδειάς σε περίπτωση αποχώρησης των μισθωτών (Αριθμ. Πρωτ. Γ99/1/112/5.6.2012). Περαιτέρω, εν προκειμένω δεν προκύπτει πως ο παρεμβαίνων προέβη, όπως αβάσιμα εικάζει ο προσφεύγων σε εκ των προτέρων απαγόρευση λήψης αδειάς ή συμφωνία μη λήψης αδειάς. Τούτο, ενώ ναι μεν, κατ' άρ. 6 Ν. 3144/2003 «Ο εργαζόμενος δικαιούται κατά τον πρώτο χρόνο εργασίας του σε συγκεκριμένο εργοδότη να λάβει από την έναρξη της απασχόλησης του ποσοστό της ετήσιας κανονικής αδειάς με αποδοχές, που προβλέπεται κατά τις κείμενες διατάξεις ότι δικαιούται μετά από συνεχή απασχόληση τουλάχιστον δώδεκα (12) μηνών σύμφωνα με το άρθρο 2 του Α.Ν. 539/1945 , όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1 του Ν. 1346/1983 και όπως

εκάστοτε ισχύει, κατ' αναλογία με το χρόνο εργασίας, που έχει συμπληρώσει στον ίδιο εργοδότη. Η ετήσια κανονική άδεια, η οποία θα χορηγείται σύμφωνα με τη διαδικασία του προηγούμενου εδαφίου, καθώς και το επίδομα αδείας, διέπονται κατά τα λοιπά από τις οικείες διατάξεις της εργατικής νομοθεσίας.», πλην όμως το άρ. AN 539/1945, όπως τροποποιήθηκε και ισχύει, ορίζει ότι «1. Η χρονική περίοδος χορηγήσεως της αδείας κανονίζεται μεταξύ εργοδότη και μισθωτού, του πρώτου υποχρεωμένου να χορηγήσει την αιτηθείσαν άδεια το πολύ εντός διμήνου από της υπό του δευτέρου διατυπώσεως της σχετικής αιτήσεως.». Επομένως, ο εργοδότης δεν είναι υπόχρεος να χορηγήσει την άδεια αμέσως με τη ζήτηση από τον εργαζόμενο, αλλά δικαιούται, χωρίς οιαδήποτε ανάγκη εκ των προτέρων συμφωνίας με τον τελευταίο, να χορηγήσει την άδεια εντός τελούντος στην ευχέρεια του εργοδότη, διαστήματος δύο μηνών από την αίτηση του εργαζομένου, στη λήξη του οποίου γεννάται όντως υποχρέωση του εργοδότη περί χορηγήσεώς της. Άρα, δεδομένου ότι εν προκειμένω, ο αληθής χρόνος απασχόλησης του αντικαταστάτη ανέρχεται σε 20 και 21 ημερολογιακές ημέρες (πενθημέρου συστήματος εργασίας) κατά το 1^ο και 2^ο έτος εκτέλεσης της σύμβασης αντίστοιχα (ή 24 και 25,2 ημερών, κατ' έτος, αντίστοιχα σε εξαήμερη απασχόληση), δηλαδή διάστημα μικρότερο από αυτό στο οποίο δύναται να μετακυλισθεί η άδεια με μονομερές δικαίωμα του εργοδότη, δεν προκύπτει, ότι η εκ του παρεμβαίνοντα λήψη υπόψη κόστους μη ληφθείσας αδείας, ερείδεται σε οιαδήποτε εκ μέρους του παράβαση των εργοδοτικών δικαιωμάτων του ως προς τη χορήγηση αδείας προς τους μισθωτούς και δη, πέραν των κατά την εργοδοτική νομοθεσία ευχερειών και δικαιωμάτων του. Τούτο, διότι ακόμη και αν υποθεθεί ότι στο όλως αυτό περιορισμένο διάστημα ημερών απασχόλησης του αντικαταστάτη, ο τελευταίος ζητήσει την ενδιάμεσως όποια αναλογούσα άδεια του, ο εργοδότης δεν είναι υπόχρεος άμεσης χορήγησής της, αλλά η υποχρέωση του αυτή προκύπτει σε χρόνο μετά τη λήξη της απασχόλησης, με συνέπεια χωρίς παράβαση των εργοδοτικών του υποχρεώσεων, κατά τη λήξη της ανωτέρω, όλως περιορισμένης απασχόλησης 20 και 21 αντίστοιχα, ημερολογιακών ημερών (ή 24 και 25,2 ημερών, κατ' έτος, αντίστοιχα σε εξαήμερη απασχόληση), όταν και

θα λήξει η εργασιακή σχέση μεταξύ του εργαζομένου και του εργοδότη, να προκύψει το ζήτημα της μη ληφθείσας άδειας, με συνέπεια να μην ο εργοδότης να οφείλει να την αποζημιώσει, ακριβώς διότι δεν ελήφθη, αλλά να μην οφείλει να τη χορηγήσει ως άδεια προ λήξης αυτού του διαστήματος και μάλιστα, χωρίς τούτο, κατά τα ανωτέρω, να συνιστά παράβαση εργατικής νομοθεσίας εκ μέρους του εργοδότη. Επιπλέον των ανωτέρω, δεδομένου ότι οι προσφέροντες δεν εμποδίζονται να συντάσσουν την οικονομική προσφορά τους βάσει επιχειρηματικών επιλογών και παραδοχών τους, που δεν παραβιάζουν και δη, σαφώς την κείμενη νομοθεσία, όπως και δεν εμποδίζονται να υπολογίζουν κατ'άρ. 68 Ν. 3863/2010, το κόστος απασχόλησης και ασφάλισης των εργαζομένων τους, υπό να μην ευνοϊκές για αυτούς παραδοχές, πλην όμως χωρίς να προσκρούουν σε διάταξη της εργατικής και ασφαλιστικής νομοθεσίας, δεν προκύπτει πως η εκ του παρεμβαίνοντος κοστολόγηση με βάση την υπόθεση μη ζήτησης άδειας εντός των 20 και 21 ημερολογιακών ημερών απασχόλησης (ή 24 και 25,2 ημερών, κατ'έτος, αντίστοιχα σε εξαήμερη απασχόληση) στηρίζεται σε έρεισμα είτε απίθανο είτε ιδίως, παραβαίνον την εργατική νομοθεσία. Και αυτό διότι, όπως προαναφέρθηκε, ασχέτως ότι δεν υποχρεούται άμεσα να ικανοποιήσει σχετικό τέτοιο αίτημα, η καταρχήν υποχρέωση χορήγησης της αναλογούσας άδειας εκ μέρους του εργοδότη εξαντλείται εντός του ημερολογιακού έτους (χωρίς προφανώς οι εργαζόμενοι αντικατάστασης να προκύπτει ή να δύναται να συναχθεί, ένεκα και της διάρκειας απασχόλησής τους, ότι θα τελούν σε εργασιακή σχέση με τον παρεμβαίνοντα ως τη λήξη του οικείου ημερολογιακού έτους) και εξαρτάται από την εκ του εργαζομένου σχετική αίτηση χορήγησης, άνευ της οποίας δεν γεννάται το απαραίτητο για τη στοιχειοθέτηση της προσαύξησης 100% επί των αποδοχών άδειας, ππαίσμα του εργοδότη. Συνεπώς, ο παρεμβαίνων, σε αντίθεση με τους ισχυρισμούς του προσφεύγοντα, δεν έλαβε υπόψη του ότι θα υποχρεώσει τους εργαζόμενους να μη λάβουν άδεια ή ότι θα τους αρνηθεί το σχετικό τυχόν αίτημα, μέχρι να λήξει η εργασιακή τους σχέση, αλλά ότι εντός του όλως σύντομου διαστήματος απασχόλησής τους, δεν θα αιτηθούν σχετικώς και άρα, δεν θα γεννηθεί υποχρέωση χορήγησης, η παραβίαση της οποίας θα επέφερε σχετικό ππαίσμα

του και κατ' αποτέλεσμα, δεν θα είναι υπόχρεος της κατά 100% προσαύξησης, έρεισμα που ουδόλως αντίκειται στην εργατική νομοθεσία. Περαιτέρω, αβάσιμη είναι η εκ του προσφεύγοντος συναγωγή πως δια μόνου του εκ του παρεμβαίνοντος υπολογισμού κόστους μη ληφθείσας αδείας, αυτόθροα και χωρίς ο προσφεύγων να υποδεικνύει, αλλά ούτε να προκύπτει στοιχείο της προσφοράς εκ του οποίου στοιχειοθετείται πταίσμα του παρεμβαίνοντος ως προς τη μη λήψη τέτοιας αδείας από τους αντικαταστάτες, υφίσταται υποχρέωση υπολογισμού και προσαύξησης 100% επί της αποζημίωσης μη ληφθείσας αδείας (προσαύξηση που επιβάλλεται και οφείλεται, όπως προεκτέθηκε, αποκλειστικά όταν η άδεια δεν ληφθεί με ευθύνη του εργοδότη και όχι σε κάθε περίπτωση μη λήψης της από τον εργαζόμενο) αλυσιτελώς δε ο προσφεύγων επικαλείται την προς τούτο εσφαλμένη και μη λαβούσα υπόψη την προπαρατεθείσα σχετική εργατική νομοθεσία και νομολογία, Απόφαση ΑΕΠΠ 44-46/2022. Επομένως, το όλον έρεισμα της προσφυγής, περί του ότι ο παρεμβαίνων εκ των προτέρων δηλώνει άρνηση χορήγησης αδείας είναι εσφαλμένο και δεν προκύπτει εκ της προσφοράς του, ομοίως δε είναι υποθετικό, αλλά και νόμω αβάσιμο και το συνακόλουθο έρεισμα, ότι θα προβεί σε μετά πταίσματος του μη χορήγησης αδείας στους αντικαταστάτες κατά τον χρόνο σε αυτόν απασχολήσεως, αλλά και ότι σε κάθε περίπτωση, θα οφείλει όχι απλώς να καταβάλει αποζημίωση μη ληφθείσας αδείας, αλλά και 100% επί αυτής προσαύξηση, υποχρέωση που γεννάται αποκλειστικά υπό συγκεκριμένες συνθήκες και δη, ίδιον πταίσμα του εργοδότη, ως προς τη μη λήψη της αδείας εκ του μισθωτού. Συνεπεία των ανωτέρω, αβασίμως προβάλλει ο προσφεύγων στον υπό Β1 (πρώτο) λόγο του, ότι ο παρεμβαίνων όφειλε να υπολογίσει διπλάσιο κόστος, ήτοι 4 ημερομίσθια κατ' έτος ανά άτομο, ως κόστος (αποζημίωσης) αδείας αντικαταστατών, όπως και ότι ο εκ μέρους του υπολογισμός κόστους μη ληφθείσας αδείας υποκρύπτει ή δηλώνει παράβαση των εργοδοτικών του υποχρεώσεων, πράγμα που ουδόλως προκύπτει με σαφήνεια εκ της προσφοράς του και ερείδεται επί υποθέσεων του προσφεύγοντα, χωρίς η κατάληξη σε καταβολή αποζημίωσης μη ληφθείσας αδείας, αναγκαία να εξαρτάται σε πταίσμα του εργοδότη ή να ταυτίζεται

απαραίτητα με αυτό ή να οφείλεται αποκλειστικά σε εκ του εργοδότη άρνηση χορήγησης αδείας. Για τους ανωτέρω λόγους άλλωστε, δεν προκύπτει ούτε ότι ο υπολογισμός, αντί αποδοχών αδείας, αποζημίωσης μη ληφθείσας αδείας (και συγκεκριμένα, για τους προοριζόμενους να απασχοληθούν για όλως σύντομο διάστημα αντικαταστάτες), ως έρεισμα της προσφοράς, που δεν στηρίζεται και δη, αναγκαία (και ενώ ο προσφεύγων φέρει το βάρος απόδειξης των ισχυρισμών του) σε πρόθεση ή δήλωση ή συνομολόγηση παράβασης της εργατικής ή ασφαλιστικής νομοθεσίας, προσκρούει ή ερείδεται σε παράβαση της εργατικής ή ασφαλιστικής νομοθεσίας και αυτό ενώ κατά τα ανωτέρω, η αποζημίωση μη ληφθείσας αδείας δεν υπόκειται σε ασφαλιστικές εισφορές. Ούτως, εκ της προσφοράς του παρεμβαίνοντος και εξ όσων ο προσφεύγων προβάλλει, δεν τεκμηριώνεται ούτε αναγκαία προκύπτει, όπως απαιτείται για τον αποκλεισμό προσφοράς, παράβαση και δη σαφής και συγκεκριμένη, της εργατικής ή ασφαλιστικής νομοθεσίας και λήψη υπόψη στοιχείων και ερεισμάτων, που παραβιάζουν τη νομοθεσία αυτή. Άρα, ουδόλως προκύπτει και τεκμηριώνεται τυχόν εκ του παρεμβαίνοντος παράβαση της εργατικής νομοθεσίας ή των εργοδοτικών του υποχρεώσεων ή υποκοστολόγηση του κόστους αδείας και επιδόματος αδείας των αντικαταστατών ούτε παράλειψη υπολογισμού 2 ημερομισθίων ανά άτομο άνα έτος εκτέλεσης ανά τμήμα, όπως αβάσιμα ο παρεμβαίνων προβάλλει και στον Β2 (δεύτερο) λόγο της προσφυγής του. Άρα, δεν προκύπτει ούτε ερειδόμενη σε τέτοια υποκοστολόγηση περαιτέρω υποκοστολόγηση του κονδυλίου περί κάλυψης κανονικής αδείας στο έντυπο-υπόδειγμα οικονομικής προσφοράς του ούτε κατά συνέπεια, εκ τούτου υποκοστολόγηση του συνολικού εργατικού του κόστους ούτε κατ' αποτέλεσμα, εκ τούτου υποκοστολόγηση και των αναλογουσών εισφορών, που υπολογίζονται άλλωστε, επί του εργατικού κόστους και δεδομένου ότι ουδέν ο προσφεύγων προβάλλει περί του συντελεστή υπολογισμού τέτοιων ασφαλιστικών εισφορών ούτε προκύπτει εσφαλμένος μη υπολογισμός εισφορών επί του κόστους αντικατάστασης που ειδικώς αντιστοιχεί στο κόστος μη ληφθείσας αδείας αντικαταστατών ούτε προκύπτει ζημία επί της προσφοράς του παρεμβαίνοντος επί τέτοιας τυχόν, πλην μη υπαρκτής κατά τα ανωτέρω,

υποκοστολόγησης, αλλά ούτε ζήτημα κάλυψης κάποιας μη υπάρχουσας εξάλλου, υποκοστολόγησης από άλλο κονδύλι της προσφοράς του παρεμβαίνοντος, όπως ομοίως αβάσιμα προβάλλει ο προσφεύγων, όλα δε τα ανωτέρω ισχύουν για αμφότερα τα τμήματα της διαδικασίας και προσφοράς του παρεμβαίνοντα. Επομένως, το σύνολο των ισχυρισμών της προσφυγής είναι απορριπτέοι.

5. Επειδή, επομένως, πρέπει να απορριφθεί η Προδικαστική Προσφυγή. Να γίνει δε δεκτή η Παρέμβαση.

6. Επειδή, ύστερα από την προηγούμενη σκέψη, πρέπει να καταπέσει το παράβολο.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την Προδικαστική Προσφυγή.

Δέχεται την Παρέμβαση.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και εκδόθηκε στις 29-9-2022.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΜΙΧΑΗΛ ΔΙΑΘΕΣΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΓΚΙΖΗΣ